

“Een leuke manier om weer een beetje Belg te worden”

Bio-ingenieur Thomas De Geest (37) wint prijs met Belgische wafels in New York.

INES MINTEN

“Ik was consultant bij het huidige Accenture, in de tijd dat IT-jobs nog écht hot waren. Toen heb ik het geluk gehad om naar New York te kunnen komen voor een mooie, goedbetaalde job bij IBM. Maar ik vond al snel dat ik te afhankelijk was van andere mensen en de richting die het bedrijf uit wilde. Ik wou mijn lot in eigen handen nemen en de creatieve toer opgaan. Dus besloot ik twee jaar geleden mijn eigen bedrijf te beginnen.”

“Dat werd *Wafels and Dinges*. Met een gele bestelwagen uit 1968 reed ik New York rond om wafels te verkopen. Waarom wafels? Na twaalf jaar in Amerika vond ik het een prettige manier om opnieuw een beetje Belg te worden. Bovendien zijn wafels een aangenaam product dat mensen gelukkig stemt. Ik had mijn bedrijfje ook *Real, Authentic Belgian Waffles* kunnen noemen, maar vanaf het moment dat je zulke woorden gebruikt, maak je je product al verdacht. *Wafels and Dinges* is een subtielere manier om duidelijk te maken dat je met the *real thing* te maken hebt: de wafels worden gemaakt en gerund door een echte Belg. Bovendien weet in New York

niemand wat ‘dinges’ zijn en dat wekt de nieuwsgierigheid.”

“We verkopen de twee typisch Belgische wafelsoorten: de Brusselse en de Luikse. Die waren in New York compleet onbekend. Hier heb je maar één type: de *Belgian waffle*, een variatie op de Brusselse, maar veel zwaarder van textuur. Onze wafels zijn dus een ware ontdekking voor de Amerikanen.”

“Onlangs heb ik de *Vendy Award* gewonnen in de categorie desserts. De organiserende *Street Vendor Association* houdt de rechten en plichten van de straatventers in het oog. In New York gaat het om tienduizenden mensen, waarvan er 3.000 à 4.000 eetwaren verkopen. De klanten nomineren hun favorieten en tijdens een groot evenement waarop ze kunnen komen proeven, wordt de prijs uitgereikt. Het was een verrassing, want de concurrentie was groot. Voor de zaken betekent zoiets natuurlijk een boost. En persoonlijk vind ik het een mooie erkenning. We zijn tenslotte nog maar twee jaar bezig.”

“Ondertussen heb ik een nieuwe wagen, want die uit 1968 hebben we jammer genoeg naar het schroot moeten voeren. Momenteel is een tweede in de maak. De

mensen denken vaak dat we een hele karavaan wagentjes hebben, omdat we op zoveel plaatsen opduiken. Maar eigenlijk verplaatsen we ons gewoon veel. Tegenwoordig sta ik zelf nog zelden in de wagen. Ik heb acht mensen die de shifts voor me verzorgen. De wagen is zeven dagen per week, veertien uur per dag op de baan. Ik proef elke dag van mijn wafels,

vooral om de kwaliteit te controleren: zijn de Brusselse krokant genoeg en zit er genoeg suiker in de Luikse? Dat vind ik belangrijk. Ook mijn vrienden verwachten dat ik overal waar ik verschijn wafels bij me heb. *That comes with the package (lacht).*”

“Ik heb bio-ingenieurswetenschappen gestudeerd. Ik zal niet zeggen dat die keuze een vergis-

sing was. Het was een goede, algemeen vormende opleiding, die het analytisch denken stimuleerde. Ze heeft me dus best geholpen, maar ik heb nooit het verlangen gehad om in de landbouw of de bio-industrie terecht te komen. Ik ben te creatief en te conceptgericht in mijn denken om daar mijn bestemming in te vinden.”

<http://www.wafelsanddinges.com>

Thomas Degeest: “Tegenwoordig sta ik zelf nog maar zelden in de wagen.”

(© ingezonden)